

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΩΝ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΦΡΟΝΩΝ

("Ένα έκπληκτικόν ἄρθρον τοῦ δόκτορος Μπεριγιόν).

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πιὸ διάσημους ψυχιάτρους τοῦ Παρισιοῦ, ὁ δόκτωρ Μπεριγιόν, ἐδημοσίευσε, τελευταία, τὸ ἀκόλουθο ἄρθρον γιὰ τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἐγκληματικότητα τῶν παραφρόνων. Σὰς τὸ παραθέτουμε, γιὰτὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος:

«Οἱ τρελλοί, γράφει ὁ δόκτωρ Μπεριγιόν, ἔχουν ἓνα δικό τους κόσμον, παράδοξο καὶ ἀνατριχιαστικὸ ὡς τὴν Κόλασιν. Ὅταν τὸ μυαλό τους ταραχθῆ ἀπὸ μιὰ νευρική κρίσιν κυριεύονται ἀπὸ ἐμμόνους ἰδέας καὶ ὀργανώνουν τρομακτικὰ ἐγκλήματα, ἀναστατώνοντας κυριολεκτικῶς τὴν Κοινὴ Γνώμην.

Οἱ τρελλοὶ ἐγκληματῆται ἔχουν αὐξηθῆ καταπληκτικὰ στὴν ἐποχὴ μας. Ἀπὸ μιὰ τελευταία στατιστικὴ βλέπουμε ὅτι τὰ 10 % τῶν σημερινῶν κακουργημάτων γίνονται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν χάσει τὸ λογικὸ τους. Καὶ οἱ τρελλοὶ αὐτοὶ ἐγκληματῆται εἶνε τὰ θύματα τῆς μεταπολεμικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία εἶνε τόσο ἀνήσυχη καὶ τόσο ἐκφυλισμένη. Τὰ ναρκωτικά, ἡ καταχρήσεις, ἡ ἐπίπονος πνευματικὴ ἐργασία, τὰ φοβερὰ οἰκογενειακὰ δράματα κ' αὐτὴ ἀκόμη ἡ δυστυχία κλονίζουν τὸ ἀνθρώπινο μυαλό καὶ τὸ κάνουν νὰ χάσῃ τὸν ρυθμὸν του. Ἐνας κοινωνιολόγος ποὺ ἀσχολήθηκε ἀρκετὸν καιρὸ μὲ αὐτὰ τὰ παθολογικὰ φαινόμενα τῶν σημερινῶν χρόνων μοῦ ἐξωμολογεῖτο μὲ ἀπογοήτευσι ὅτι οἱ παράφρονες ἐγκληματῆται τῆς ἐποχῆς μας εἶνε περισσότερο ἐπικίνδυνοι ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Μὰ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς

αὐτῶν εἶνε ἡ γυναῖκες.

Τὸ 1935, στὸ Παρίσι ὑπῆρχαν πέντε χιλιάδες παράφρονες γυναῖκες, ἡ ὁποία εἶχαν φιλοξενηθῆ στὸ φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα τοῦ Σαιν-Μαρτέν.

Τὸ 1936 ὁμοίως, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τριπλασιάσθηκε καὶ τὰ ἐγκλήματά τους ἐγέναν ἀκόμη πιὸ φρικώδη καὶ πιὸ ἀνατριχιαστικά.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τρομαχτικὸ φαινόμενον τῆς παραφροσύνης τῶν γυναικῶν μοῦ κίνησε ὑπερβολικὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ θέλησα νὰ τὸ μελετήσω μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐξακριβώσω τὴν αἰτίαν του. Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺμηνη καὶ κοπιαστικὴν ἐρευναν, κατάρθωσα νὰ θῶ τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

1. — Ἡ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας παθαίνουν διατάραξιν τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἀγάπην αὐτῶν ν' ἀκολουθοῦν καὶ τὴν τελευταία λέξιν τῆς μόδας.

Μιὰ γυναῖκα ποὺ θάφει ἓνα σωρὸ φορὲς τὰ μαλλιά της καὶ δέχεται νὰ ὑποστῇ τὸ μαρτύριον τῆς «όντουλασιὸν περμανάντ» πρέπει νὰ ξεγράψῃ τὸν ἑαυτὸν της ἀπὸ τὴν ἰσορροπημένην γυναῖκα.

2. — Ἡ «τρέλλα» τῆς ἐποχῆς ἀρχίζει νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἡμικρανίας, ἀπὸ ἀνεξήγητες ζαλάδες καὶ νὰ ἀποκτᾷ ὑπερβολικὰ τολμηρὰς ἰδέας γιὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς: Δὲν λογαριάζει τί λένε οἱ ἄλλοι γιὰ τὴν πράξιν της καὶ κάνει ὅ,τι τῆς ἀρέσει καὶ ὅ,τι περάσει ἀπὸ τὸ ταραγμένον μυαλὸν της.

Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον στάδιον τῆς τρέλλας. Στὴν ἰδίαν κατάστασιν περιπίπτουν καὶ ἡ γυναῖκες ποὺ κάνουν ἀστατήν ζωὴν, ποὺ ζενοχτοῦν διαρκῶς καὶ ποὺ σπαταλοῦν τὴν νεανικήν τους δροσερότητα στὶς ἀντιφυσιολογικὰς καταχρήσεις τοῦ ἔρωτος.

Ὅσοι πειρὰ γιὰ τὰ ναρκωτικὰ αὐτὰ ἔκατὸ τοῖς ἔκατὸ ὀδηγοῦν τὰ θύματά τους στὸ ψυχιατρεῖον. Καὶ

3. — Τὸ ἐγκλημα εἶνε διακριτικὸν σχεδὸν ὅλων τῶν παραφρόνων γυναικῶν. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ θὰ σκοτεινιάσῃ τὸ μυαλὸν τους δὲν κάνουν ἄλλο τίποτε ἀπὸ τοῦ νὰ μηχανεύονται σατανικὰς πράξεις καὶ δὲν εὐχαριστοῦνται παρὰ στὴν ἀνάγνωσιν ἢ τὴν παρακολούθησιν ἀνατριχιαστικῶν ἐγκλημάτων.

Ἡ ἐγκληματικὴ ἀδελφὴ Λέα καὶ Χρηστίνα Παπέν.

μη αὐτὴ ἢ τραγικὴ ἀρρώστεια της δὲν εἶχε ἐκδηλωθῆ. Μιὰ μέρῃ ὁμοίως αὐτὴ ἢ γυναικὴ ἦταν ὁ μοναδικὸς μάρτυς ἑνὸς φρικιαστικοῦ αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ἐκεῖ ἐμπρὸς στὰ μάτια της ἓνας δυστυχισμένη διαβάτης εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν ῥόδον μιᾶς λιμουζίνας κ' εἶχε γίνῃ χίλια κομμάτια θάφοντας μὲ τὸ αἷμα τοῦ τὸ λιθόστρωτον. Ἡ ἀνισόρροπη νέαν, βλέποντας αὐτὴν τὴ φοβερὴ σκηνὴ ὅχι μόνον δὲν ταραχθῆκε, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ γελάῃ. Καὶ στὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, ὅταν ἀργότερον μετεβῆ γιὰ νὰ καταθέσῃ ὅ,τι εἶχε ἰδεῖ, περιεγραφε μὲ κάθε λεπτομέρειαν τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ ἀγνώστου.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπε, πέθανε πολὺ ὡμορφα. Ἐβγάλε μιὰ ἄγρια σπαραχτικὴν κραυγὴν κ' ἄφησε τὴν ῥόδον νὰ τὸν παρασύρῃ καταγῆς καὶ νὰ τὸν κομματιάσῃ.

Μὰ ἡ τρέλλα αὐτῆς τῆς νέας ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέραν πῆρε μιὰ ὑπερβολικὰ ἐπικίνδυνον μορφήν. Ὅλες τὴς ὥρας της τὴς περνοῦσε στὸν δρόμον ἀναζητῶντας τὴς συγκινήσεις ἑνὸς αἱματηροῦ δυστυχήματος. Ἐπειτα δὲ ἀπὸ λίγους μῆνας ἐγένῃ μιὰ φοβερὴ καὶ ἐπικίνδυνος ἐγκληματίας. Μὲ χίλιες πονηρίας, μὲ χίλιες δελεαστικὰς προτάσεις, παρέσυρε μικρὰ παιδιὰ ὡς τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς κοσιμπόλεως κ' ἐκεῖ τὰ ἐγκατέλειπε καὶ παρακωλυοῦσε ἀπὸ μακρὰ τὴν ἀγωνίαν τους καὶ τὴς προσπάθειάς τους νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῶν τροχοφόρων.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ πέφταν θύματα τῆς παραφροσύνης της. Τὰ ἐγκλήματα τῆς Λιλῆς Πούμπριγκερ, ἔτσι τὴν λέγαν, ἐξακολούθησαν πάνω ἀπὸ ἓνα χρόνον χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ τίποτε κανεὶς. Ἡ ἀστυνομία νόμιζε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τυχαίων αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων κ' οἱ συγγενεὶς τῶν θυμάτων τους ὑπέθεταν ὅτι αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα εἶχαν θρῆν τραγικὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν τους. Καὶ ἡ ἐγκληματικὴ δρᾶσις αὐτῆς τῆς τρέλλας θὰ ἐξακολουθοῦσε ἂν ἓνας ἀστυνομικὸς, ὁ Πῶλ Λεμάρ, δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ αὐτὰ τὰ ἀλλεπάλληλα δυστυχήματα καὶ δὲν ζητοῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν αἰτίαν τους. Καὶ τότε ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀνατριχιαστικὴ ἀλήθεια. Ἐτοίμῃ ἡ Λιλῆ Πούμπριγκερ συνελήφθη, κατεδικάσθη σὲ ἰσόβια δεσμὰ καὶ κλείσθηκε στὴς γυναικείας φυλακὰς τῆς κοσιμπόλεως στὸ ἐφιαλτικὸν τμήμα τῶν τρελλῶν καταδικαιῶν.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης νέαν κ' ὡμορφα γυναικῆ, ἡ Κλαίρη Φεριέρ, ἀπὸ ἡλικίας εἴκοσι χρόνων, εἶδειε σημεῖα κληρονομικῆς ἀνισορροπίας. Εὐχαριστιόταν νὰ ρίχνῃ κινίον στὰ φαγητὰ τῆς οἰκογενείας της καὶ νὰ δηλητηριάσῃ μὲ τὸ φωσφόρον τῶν σπέρτων τὴν γάλακτον τοῦ σπιτιοῦ! Οἱ γονεὶς της ὡστόσο, ἀντὶ νὰ ἀνησυχῆσούν, διασκέδαζαν μ' αὐτὴν τὴν τρέλλα της καὶ δὲν ἐσπευσαν νὰ ὀδηγήσούν τὴν Κλαίρη σ' ἓνα γινάσιον γιὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, ἓνα πρωί, οἱ γονεὶς της θρέθησαν δηλητηριασμένοι μ' ἓνα δραστηκὸν δηλητήριον. Κανεὶς, φυσικὰ, δὲν ὑποπτεύθηκε τὴν Κλαίρη. Ὡς ἔνοχος συνελήφθη ὁ ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ, γιὰτὶ αὐτὸς, πάνω στὸν θυμὸν του, εἶχε πεί κάποτε ὅτι γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν γκρίνια τῶν κυριῶν του, ἔπρεπε νὰ θρῆθῃ κάποιος νὰ τοὺς στείλῃ ἀναυλα στὸν ἄλλον κόσμον. Κ' ἔτσι ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐπλήρωσε μὲ τὴν ζωὴν του αὐτὰ τὰ λόγια του, γιὰτὶ καταδικάσθη εἰς θάνατον. Ἡ Κλαίρη Φεριέρ ὁμοίως δὲν στενοχωρήθηκε. Ὅταν μάλιστα ἐγένῃ κάτοχος τῆς τεραστίας περιουσίας τῶν γονέων της ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ εἰς μνήμην τους ἓνα μεγάλο νοσοκομεῖον. Ἡ ἴδια μάλιστα ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν του. Ἡ φιλάνθρωπος δρᾶσις τῆς Φεριέρ γιὰ ἓνα χρονικὸν διάστημα ἀπασχόλησε καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν καθημερινὸν τύπον. Ἐμφανικὰ ὁμοίως στὸ νοσοκομεῖον τῆς

Πρὸ καιροῦ εἶχα γνωρίσει μιὰ ἐξαιρετικὰ ὡμορφα νέαν, ἢ ὁποία εἶχε μέσα της τὸ μικρόβιον τῆς παραφροσύνης, μὰ ἀκό-

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Ἡ Μηλιά, ἡ τολμηρὴ καὶ μικρούλα κόρη τοῦ ψαρῶ Νικόλα Ντερρύ, καθὼς περιπλανιόταν μιά μέρα στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου θράχου. Ἡ Μηλιά μπαίνει ἐκεῖ μέσα στὸν θράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει στὸ σπιτί της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι της. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα πού εἶχε ἐγεί σὸ ψάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ἡ μητέρα της. Ἡ Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουσιν ἔρημα στὸν κόσμον. Ἡ Μηλιά τότε γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηῃς μέγαιρας πού θέλει νὰ τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφὸ της καὶ καταφεύγουν στὸν θράχο.

Ἐκεῖ ζοῦν δυὸ περίπου μῆνες, ὀλομόναχοι, ἀποκλεισμένοι ἀπ' ὄλον τὸν κόσμον μὰ ἡσυχὸι καὶ σχεδὸν εὐτυχημένοι. Μὰ μιά μέρα, ἕνας γλάρος πού τὸν ἔχουν ἐξημερώσει, τοὺς φέρνει μιά ἐπιστολὴ κάποιου ἀγνώστου, μὲ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τοὺς πληροφορεῖ ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν τους στὸ θράχο. Τὰ δυὸ παιδιά περίτρομα, ἐγκαταλείπουν τότε τὸν θράχο τους καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ συναντήσουν μιά συγγενὴ τους, τὴ θεῖα Κατίνα. Στὸ δρόμον, ὁμως παίρνουν πολλὰς περιπέτειες ὡς ὅτου τέλος τοὺς περιμαζεύουν στὴν ἀρχοντικὴ ἔπαυλι τοῦ κ. Ντουμάν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναί! Θὰ μὲ βοηθήσης νὰ διπλώσω αὐτὲς τὶς πετσέτες καὶ νὰ τὶς φυλάξω στὸ συρτάρι, εἶπε ἡ οἰκονόμος, τὴν ὁποία τραβοῦσε, ὀλοένα καὶ περισσότερο, ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τῆς Μηλιάς...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ὤρεθηκε στὴν ἀρχοντικὴ ἐκείνη ἔπαυλι, στὸ σωστὸ αὐτὸ παλάτι πού δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὸ παλάτι τοῦ Μεγάλου Βράχου ἡ Μηλιά δὲν ἔπαυε νὰ θαυμάζη ὅ,τι ἔβλεπε γύρω της.

Πρῶτα-πρῶτα τῆς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ κουζίνα μὲ τὴν πλούσια παράταξι τῶν σκευῶν της, πού ὄλα ἄστραφταν καὶ γυάλιζαν. Ὑστερα τὸ πλυσταριὸ μὲ τὶς θρύσεις του, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔτρεχε πάντοτε ἄφθονο ζεστὸ καὶ κρῦο νερὸ καὶ τέλος ἡ πλούσια καὶ μεγάλῃ ντουλάπα, μέσα στὴν ὁποία ἦσαν τοποθετημένα μὲ πολλὴ τάξι ὄλα τ' ἀσπρόρουχα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὶ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, ὅσοι μποροῦσαν νὰ κατοικοῦν ὄλον τὸν καιρὸ σ' ἕνα τέτοιο σπιτί! Ἐκεῖ μέσα κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ θέβαια οὔτε πείνα, οὔτε κρῦο...

— Τί συλλογίζεσαι, μικρούλα μου; τὴν ρώτησε ἡ Πολυξένη πού τὴν ἔβλεπε τόσο σκεπτικῆ...

— Συλλογίζομαι, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά, ὅτι δὲν θὰ ξε-

Κλαίρης ἄρχισαν νὰ σημειώνωνται θανατηφόρες δηλητηριάσεις.

Στὴν ἀρχὴ πέθανε ἕνας ἄρρωστος, ἔπειτα ἕνας γιατρός, κατόπιν μιά νοσοκόμος. Κι' αὐτὴ ἡ σειρά τῶν δηλητηριάσεων ἐξακολούθησε ὡς τὴ μέρα πού ἡ ἀστυνομία, σκανδαλισμένη ἀπὸ αὐτὰ τὰ συχνὰ ἐγκλήματα, ἔκανε προσεχτικὲς καὶ λεπτομερεῖς ἀνακρίσεις. Καὶ τότε ἀπεκαλύφθηκε ὄλη ἡ ἀλήθεια.

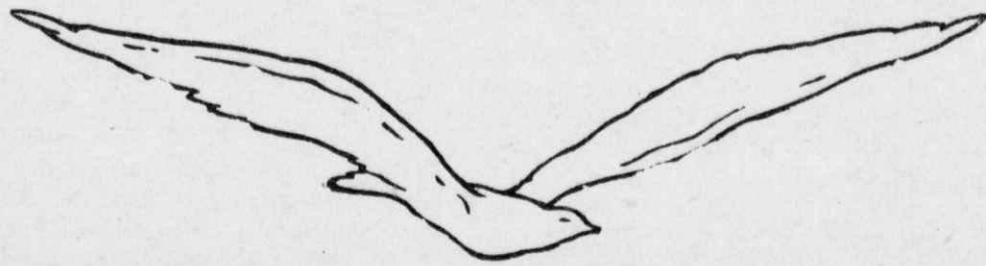
Ἡ Κλαίρη Φεριέρ εἶχε ἀνεγείρει αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο τῶν ἀπόρων, ὄχι γιατί ἦταν φιλόανθρωπος, ἀλλὰ γιατί ἤθελε, ὅταν τὴν κυρίευσεν τὸ πάθος τῆς δηλητηριάσεως, νὰ δολοφονῆ, χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ὑποπιτεύεται, τὰ θύματά της καὶ νὰ παρακολουθῆ ἀνετόχλητη τὴν ἀγωνία τους.

Στὴν ἴδια κατηγορίαν τῶν παραφρόνων γυναικῶν ἀνήκουν καὶ δυὸ ὑπηρέτριες, ἡ ἀδελφὴς Λέα καὶ Χρηστίνα Παπέν, ἡ ὁποῖες ἔσφαξαν τὴν κυρία τους καὶ τὴν κόρη της σὲ μιά στιγμὴ τῆς ἀνατριχιαστικῆς τρέλλας των.

Κι' ὁ δόκτωρ Μπεριγιὸν τελειώνει τὸ ἄρθρον του δηλώνοντας ὅτι οἱ τρελλοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ μὴν ἐγκληματοῦν, ἂν τοὺς παρακολουθοῦσε κανεὶς καὶ πρόσεχε τὶς πράξεις τους κ' ἔσπευδε νὰ τοὺς κλείσῃ στὸ ψυχιατρεῖο πρὶν ἐκδηλωθῆ ἡ μανία τους πρὸς τὸ ἐγκλημα.

Ὁ δόκτωρ Μπεριγιὸν ἔχει ἀπόλυτο δίκην. Μὰ αὐτὸ πού προτείνει εἶνε ἀπραγματοποίητο γιατί οἱ τρελλοὶ στὴν ἐποχὴ μας εἶνε τόσο πολλοὶ καὶ τόσο φαινομενικὰ ἡσυχοὶ, ὡστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ξεχωρίσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰσορροπημένους ἀνθρώπους.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

χάσω ποτὲ τὴν περιποίησί σας... Ἄς ἦταν δυνατό νὰ μὲ κρατήσετε κ' ἐμένα ἐδῶ... νὰ θόσκω τὶς ἀγελάδες... νὰ πλένω... νὰ σιδερώνω... νὰ ράβω...

— Καλὰ... μὰ ὁ ἀδελφός σου πού δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα;

— Ἀλήθεια! Θὰ ἦταν θάρος στὸ σπιτί!...

Καὶ ἡ Μηλιά ἀναστενάξε, σὰν νὰ ἔφευγε μιά ἐλπίδα.

— Δὲν πρέπει ὁμως νὰ φύγουμε πολὺ ἄργα, ξαναεἶπε, γιατί ἔχουμε νὰ περάσουμε τὸ δάσος. Δὲν θέλω νὰ μᾶς ξαναβρῆ ἡ νύχτα ἐκεῖ μέσα...

— Καὶ πού κοιμηθήκατε;

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω, γιατί δὲν ξέρω καθόλου τὸν τόπον.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκουστήκανε γαυγίσματα καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ ἡ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη...

Ἡ Μηλιά ἔσκυψε ἀπ' τὸ παράθυρον καὶ εἶδε στὴν αὐλὴ ἕνα ἔξοχο θέαμα:

Δυὸ ὠραῖοι σκύλοι κατὰμαυροὶ κ' ἕνα χαριτωμένο μικρὸ σκυλάκι, ἐπίσης μαῦρον, ὄδηγοῦμενοι καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὸν μαῦρον ὑπηρέτη, εἶχαν στὴ μέση τὸν Γιαννάκη καὶ πηδούσανε μαζὺ του καὶ γαυγίζανε καὶ φωνάζανε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ φιλίας καὶ χαρᾶς...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀνοίξε ἕνα παράθυρον καὶ ὁ κύριος Ντουμάν διέταξε νὰ τοῦ πᾶνε τὰ σκυλιὰ του. Ἀμέσως τότε, ὄλη αὐτὴ ἡ ὁμάδα — μαῦρος, παιδί καὶ σκύλοι — ὠρμήσανε πρὸς τὴ σκάλα καὶ μῆκτανε στὸ σπιτί.

Ὁ Ζοζὸς ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ καπνιστηρίου, ὅπου θρικότανε ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τὰ ζῶα μῆκτανε μὲ θόρυβον μέσα στὴν αἴθουσα, παρασέρνοντας μαζὺ τους καὶ τὸν Γιαννάκη. Ἔτσι παρυσιάσανε στὸν κύριόν τους τὸ νέο φίλον τους:—

— Μπα! Ποιὸ εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ ὠραῖο παιδάκι; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν τὸν Ζοζό.

— Εἶνε τὸ παιδί πού θρήκαμε στὸ δάσος, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπηρέτης.

— Ἀλήθεια; Καὶ πού νὰ τὸ γνωρίσω μ' αὐτὰ τὰ φορέματα!... Ἔ! τί τὴν ἔκανες τὴν ἀδελφή σου; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν, τὸν Γιαννάκη.

— Τὴν ἄφησα μ' ἐκείνη τὴν κυρία πού μ' ἐχτένισε, γιὰ νὰ τὴν χτενίσῃ κι' αὐτὴν...

— Πήγαινε νὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ.. Μὰ ξέρεις τὸν δρόμον;

— Ὁχι τόσο καλά... ἂν ἔλθῃ ὁμως μαζὺ μου ἡ Λουλουῦ... (ἔτσι λέγανε τὸ σκυλάκι).

— Δὲν πιστεύω νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ...

— Θὰ μ' ἀκολουθήσῃ!

Ὁ Γιαννάκης πῆγε ὡς τὴν πόρτα, στάθηκε λίγο ἐκεῖ καὶ σφύριξε. Ἡ Λουλουῦ ἐσήκωσε τ' αὐτιά της, δίστασε λιγάκι, ἔπειτα ἔτρεξε μὲ πηδήματα πρὸς τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος βγήκε μαζὺ της κ' ἐκλείσε πίσω τὴν πόρτα θριαμβευτικά.

— Πολὺ περίεργον αὐτό! εἶπε ὁ κύριος Ντουμάν.

— Τὰ σκυλιὰ, βλέπατε, ἐννοοῦν καμμιά φορὰ καλύτερα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους... εἶπε ὁ Ζοζὸς. Κατάλαβαν ἀμέσως πὼς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ καλὸ παιδί... Νὰ βλέπατε, κύριε, τί χὰδια πού τοῦ ἔκαναν!...

Ὁ κύριος Ντουμάν κάθησε στὴν πολυθρόνα του καὶ ἀναψε τὴν πίππα του. Τὰ δυὸ λαγωνικὰ εἶχαν πάρει τὴν συνηθισμένη τους θέσι, στὰ πόδια τοῦ κυρίου των.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴ νύφη μου, εἶπε ὁ κ. Ντουμάν στὸν Ζοζό.

Σὲ λίγο, ἡ κυρία Ντουμάν, ἡ χήρα τοῦ Φελίξ Ντουμάν τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς Λάνδης, ἔμπαινε στὸ καπνιστήριον.

— Μ' ἐζήτησες, Εὐσέβιε; ρώτησε τὸν γυναικάδελφόν της.

— Ναί! Ἦθελα νὰ σὲ συμβουλευθῶ γιὰ...